

De crash van de B-24 (41-28822)
te Scheutbos, Sint-Jans-Molenbeek,
op 23 juni 1944

Mario Baudewyns

De crash-site vandaag; een rustige koeienweide en natuurpark voor stedelingen die hun hond uitlaten.

Proloog : Het verhaal volgens de ooggetuigen.

We situeren deze getuigenis op een vrijdagavond op het einde van de Tweede Wereldoorlog.

In het centrum van het bezette Dilbeek zagen een groepje tienerjongens, waaronder mijn vader, een vliegtuig van wat zij vermoeden type 'Flying Fortress' neerstorten enkele kilometers ten noorden van hen. Zij haastten er zich heen maar werden korte tijd na aankomst in de Moortebeekstraat door Duitse soldaten bevolen terug te keren (Moortebeekstraat te Dilbeek ligt ruwweg achthonderd meter ten zuiden van de crash-site). Mijn vader, Jaak Baudewyns en Albert Sterckx, zijn de twee nog levende getuigen van een gevallen parachutist in de Moortebeekstraat.

Ook Marcel Leys is een nog levende ooggetuige en vertelt het volgende :

“Ik herinner me dat we (mijn moeder en ik) de Sleutelplasstraat zijn ingegaan (vanuit Dilbeek). Iets verderop, dat kan de Kasterlindenstraat of de Palokestraat geweest zijn, zagen wij het (gedeeltelijke) toestel. Duitsers waren er een persoon aan het uithalen. We werden onmiddellijk door de Duitsers weggejaagd. Ik weet alleen nog dat het ergens in hoge struiken lag. Als ik even naar Google Earth kijk dan lijkt mij die plaats de hoek Palokestraat/Berchemstraat/Kasterlinden te zijn. We zijn ten andere niet zo heel ver gewandeld en zeker niet naar open veld.”

En dat is tevens de plek die ook mijn vader en zijn vriend met zekerheid aanduiden.

Uit het Amerikaans militair rapport (Missing Air Crew Report 6263) blijkt dat alle de negen bemanningsleden omkwamen op die bewuste vrijdag 23 juni 1944 om 20u40, KIA 'killed in action'.

Ik besloot dat het na zesenzeventig jaar tijd was dit verhaal te ontrafelen en deze jonge vliegeniers hun dramatisch einde

zo volledig mogelijk te documenteren.

Dilbeek, juni 2020.

Deel 1 : Het toestel, de zware bommenwerper B-24 Liberator.

De B-24 Liberator in 'olive drab', de camouflagekleur boven en grijs onder, hier een toestel nog zonder insignes.

Het ging niet, zoals mijn vader en zijn vrienden vermoeden, om een B-17 Flying Fortress maar om een B-24H Liberator gebouwd door Consolidated Aircraft met productienummer B-24H-15-DT.

De bommenwerper droeg serienummer 41-28822 van het 836th Bomber Squadron (insigne '2G'), gestationeerd onder de 487th Bomb Group Heavy (insigne 'P' op staartvlakken) te Lavenham Station 137, Suffolk, Verenigd Koninkrijk. De 836th Bomb Group bestond uit vier genummerde squadrons (836 tot 839) en elk squadron bestond uit 12 bommenwerpers. In totaal bestond de Group uit 48 toestellen (B-24 en B-17), 294 officieren en 1487 in dienst getreden mannen.

Aircraft Name	Aircraft Type	Aircraft Number	Aircraft Squadron	Squadron Code	Squadron Callsign	Aircraft Callsign	Aircraft Notes
41-28822	B-24H	41-28822	836	2G	Winner	Q	In original deployment, Shot down 23-Jun-44, Flak hit, aircraft disintegrated mid-air May have been named "Hitler's Gremlin"

Volgens info van de 487th Bomb Group-vereniging (<http://www.487thbg.org/>) droeg het toestel van Van Dyke mogelijk de naam 'Hitler's Gremlin', naar een Bugs Bunny-filmpje waarin het konijn het opneemt tegen de gremlin, een vliegtuigsaboteur-wezentje. Volgens mijn vader was het vliegtuig dat hij neergestort zag liggen in de weide metaalkleurig (aluminium) blinkend, maar dat was ver van zeker, omdat het om een vroege Liberator ging die meestal olijfkleurig en grijs geschilderd werden.

Ford B-24H-15-FO Liberator Bomber 42-52431, 487th Bomb Group 836th Bomb Squadron 8th AF, NOSE ART "SOLID SENDER"

Op de foto links de B-24 42-52431 'Solid Sender' (een extra pantserplaat onder de cockpitraampjes bedekt gedeeltelijk de beschildering) die ook in Lavenham gestationeerd was en tot dezelfde Bomber Squadron 836 behoorde; de Van Dyke-bemanning moet dit toestel en zijn bemanning zeker gekend hebben. Mogelijk vlogen ze samen op de missie van 23 juni 1944...

Een lijst van B-24's behorende tot het 836 Bomb Squadron totaliseert 18 toestellen, zonder rekening te houden met eventuele verliezen :

B-24's van het 836th Bomb Squadron

serienr.	type	naam toestel	naam bemanning
41-28822	B-24H-15-DT	(Hitler's Gremlin ?)	Van Dyke-crew
41-29528		Ole Andy of Kansas	
42-52431		Solid Sender	
42-52444		Lazy Lady	
42-52452		Cold Turkey	
42-52572		The Spook	
42-52578		Lumbering Lizzy	
42-52580		Tail Wind	
42-52609		Murph's Mighty Mob	
42-52625		Mac's Mighty Midgets	
42-52636			Wiley-crew
42-52653		Sleepless Knights	
42-52657		Dreamboat	
42-52708			Davis-crew
42-52736		Mountain Time	
42-52761		Miss Bea Havin	
42-52766		Sammy's Niece	Peyton-crew (later naar 838th BS)
42-52767		My Gal Eileen	

B-24's lined up for takeoff at Lavenham, Station 137
(Photo supplied by Ivo de Jong)

Vanaf augustus 1944 wordt het squadron omgevormd met uitsluitend B-17-toestellen.

Deel 2 : De 'crew' of bemanning.

Naar de bemanning of crew werd steeds gerefereerd als de 'bemanning van Second Lieutenant Joseph Semes Van Dyke', de piloot. Die bestond meestal uit tien bemanningsleden, maar op de dag van deze fatale missie weten we dat er slechts

negen bemanningsleden aan boord waren.

The crew from left to right: Sgt William H. Spindler (tail gunner), S/Sgt Charles H. Crossley (assistant engineer), 2nd Lt Rudolph J. Zebora (bombardier), Sgt Bradford A. Rupe (nose turret gunner), S/Sgt Leslie E. Kraus (radio operator), 2nd Lt Elliot L. Katz (navigator), 2nd Lt Merle J. Thies (co-pilot), 2nd Lt Joseph S. Van Dyke (pilot) All except Katz, who was not on the crew that day, perished on June 23, 1944 near Brussels when the B-24 was shot down by flak

Deze foto toont de Van Dyke-bemanning tijdens de training in de Verenigde Staten met uitzondering van Sgt. James R. Glenn (onderste bolkoepel-schutter) en Sgt. John E. Snead (boordingenieur).

Lt. Elliot L. Katz, derde van rechts met de handen in de broekzakken, nam niet deel aan deze fatale missie. Dat brengt het totaal op negen mannen die bewuste vrijdag.

Het bemanningsrooster op 23 juni 1944 zag er als volgt uit (bron https://nl.findagrave.com/memorial/56361392/joseph-semmes-van_dyke) :

- Van Dyke, Joseph S – 2/Lt – Pilot – KIA (Killed in action, gesneuveld)
- Thies, Merle J – 2/Lt – Copilot – KIA
- Zebora, Rudolph J – 2/Lt – Navigator – KIA
- Kraus, Leslie E – S/Sgt – Radio Operator – KIA
- Glenn, James R – Sgt – Ball Turret (onderste bolkoepel-boordschutter)– KIA
- Crossley, Charles H – S/Sgt – Top Turret (bovenste koepel-boordschutter)– KIA
- Spindler, William H – Sgt – Tail Turret (staartkoepel-boordschutter)– KIA
- Rupe, Bradford A – Sgt – Nose Turret (neuskoepel-boordschutter)– KIA
- Snead, John E – T/Sgt – Engineer – KIA

Joseph Semmes Van Dyke, piloot, werd geboren in 1921 te Detroit, Michigan. Hij studeerde vier jaar 'high school' (hoger middelbaar) en werkte als een kantoorbediende. Vier maanden na het overlijden van zijn moeder vangt hij op 28 april 1942 de opleiding aan voor piloot aan het U.S. Army Air Corps te Detroit. Hij ontvangt zijn 'wings' en de graad van Second Lieutenant op 28 juli 1943.

In december 1943 vangen Van Dyke en zijn bemanning de training van B-24-bemanning aan in het Davis-Monthan Field in Tucson, Arizona. In januari 1944 wordt de bemanning ingelijfd bij het 836th Bomb Squadron in de 487th Bomb Group te Alamogordo Army Air Base te New Mexico. Daar beëindigen hij en zijn mannen de training en worden ingezet met de Group te Engeland in maart 1944. Ze vliegen de B-24H 41-28822 van New Mexico naar Engeland, Lavenham via de zuidelijke Atlantische ferry-route over Zuid-Amerika en West-Afrika, een tocht van 16 000 kilometer en komen er aan midden april 1944, gestationeerd in het Army Air Forces Station 137 nabij Lavenham, Suffolk, waar ze deel uitmaken van het 8th U.S. Army Air Force in Europa. Nauwelijks enkele maanden later komt hij om het leven met zijn bemanning. Hij wordt tijdelijk begraven op het kerkhof van Evere (door de Duitse bezetter). Na de oorlog wordt hij herbegraven op het American War Cemetery Ardennes te Neuville-en-Condroz (plot B, rij 40, graf 11) en krijgt postuum de militaire onderscheidingen Air Medal with Oak Leaf Cluster en Purple Heart. Hij laat

zijn vader, een broer en een zus achter. Hij werd amper 23 jaar.

Merle John Thies, co-piloot, is geboren op 1 april 1916 te Moody County, South Dakota, gehuwd met Pearl Rislov op 8 augustus 1941. Hij studeerde af aan de Pipestone High School en werkte op de boerderij van zijn vader tot hij in dienst ging te Camp Riley, Kansas op 7 oktober 1942. Aanvankelijk werd hij geselecteerd voor de opleiding tot piloot en op 3 november 1943 studeert hij af en krijgt zijn 'wings'. Zijn volgende stop was het Army Air Base te Camp Kearns nabij Salt Lake City, Utah, waar hij als co-piloot toegewezen wordt aan de zware bommenwerper-bemanning van 2nd Lt. Joseph S. Van Dyke. Van daar loopt zijn lot parallel met de bemanning van 41-28822. Lieutenant Thies komt om één maand voor de geboorte van zijn zoon. Hij wordt eerst begraven op het kerkhof van Evere te Brussel. Na de oorlog wordt hij herbegraven op het Ardennes American Cemetery te Neuville-en-Condroz (plot B, rij 32, graf 1). Er is ook een grafsteen ter zijne ere op het graf van zijn ouders te Pipestone County, Minnesota.

Rudolph J. 'Rudy' Zebora, bombardier-navigator, geboren op 27 maart 1919 te Meriden, New Haven County, Connecticut, van Tjechische afkomst, studeerde vier jaar 'college' en werkte als een industrieel bediende. Hij was ongehuwd wanneer hij zich engageert in het U.S. Army Air Corps te Hartford, Connecticut op 18 juli 1942. Hij completeert de bombardier-training aan het Midland Army Air Field te Texas en wordt aan de bommenwerper- bemanning van Joseph Van Dyke ingelijfd in oktober 1943.

Hij komt om het leven op 23 juni 1944 op 25-jarige leeftijd en wordt tot het einde van de oorlog begraven op de begraafplaats van Evere. Na de oorlog worden zijn stoffelijke resten overgebracht naar het Sacred Heart Cemetery in Meridan, zijn geboorteplaats, naast zijn ouders en in de nabijheid van zijn broer Joseph R. Zebora die ook sneuvelde.

Leslie E. Kraus, radio-operator, geboren te Covington, Kentucky op 7 maart 1923. Hij was enige zoon en verloor zijn vader Earl John Kraus bij een tragisch speedboot-ongeluk als hij veertien jaar is. Hij studeert af aan de Holmes High School in zijn geboortestad en werkt daarna als machine-operator voor de Wright Aeronautical Corporation in Lockland, Ohio. Hij vervoegt de U.S. Army in Cincinnati, Ohio in januari 1943, volgt basic training in Saint Petersburg, Florida, radio-operator in Scott Field, Illinois en boordschutter-training in Tyndall Field, Florida. Dan wordt hij toegewezen als radio-operator aan de bemanning van Joseph S. Van Dyke. Hij komt om het leven bij de tragische missie op 23 juni 1944 op 21-jarige leeftijd.

In 1949 worden worden zijn stoffelijke resten van Evere overgebracht naar de Verenigde Staten naar het Saint John Cemetery, Fort Mitchell, Kentucky.

James R. Glenn, Sgt, onderste koepel-boordschutter, werd geboren te York County, South Carolina in 1919 als jongste zoon in een landbouwgezin. Hij studeerde af aan de middelbare school en werkte op de boerderij van zijn vader als in 1940 zijn moeder overlijdt. Hij gaat in opleiding voor luchtschuttertraining in de U.S. Army te Fort Bragg, North Carolina, op 14 maart 1941 en huwt tijdens zijn opleiding met Rebecca W. Glenn. Pas midden april 1944 na aankomst te Lavenham, Engeland, wordt hij ingelijfd in de bemanning van Joseph S. Van Dyke. Wat zijn afwezigheid verklaart op de groepsfoto van de bemanning Van Dyke. Ook hij komt volgens het militair rapport op 23 juni 1944 om het leven te Sint-Jans-Molenbeek, wordt tot het einde van de oorlog begraven te Evere en wordt herbegraven te Neuville-en-Condroz op het Ardennes American Cemetery (plot D, rij 33, graf 7). Hij werd amper 25 jaar.

wurmt of bevrijdt (?). Foto genomen in de Pacific (Air Ministry Second World War Official Collection_CI11028.jpg).

Voorbeeld van een boordschutter die zich in de onderste geschutskoepel

Charles H. Crossley, Sgt, (bovenste koepel-schutter), geboren te Montour Township, Columbia County, Pennsylvania op 20 april 1923 en vijfde zoon van een landbouwersgezin met zeven kinderen. Hij studeerde af na vier jaar hoger middelbaar en werkte als een autobestuurder. Hij was vrijgezel als hij dienst nam in het U.S. Army te Wilkes-Barre, Luzerne County, Pennsylvania op 1 februari 1943. Hij is 'killed in action' op 23 juni 1944, wordt begraven te Evere en wordt na de oorlog herbegraven op het Ardennes American Cemetery te Neuville-en-Condroz. Er wordt ook een gedenksteen opgericht op het Elan Memorial Park in Lime Ridge, Columbia County te Pennsylvania. Hij was amper 21 jaar.

William Howard Spindler, Sgt, (staartkoepel-boordschutter), geboren op 15 februari 1924 te Pittsburgh, Pennsylvania was de oudste zoon van een gezin met drie kinderen. Zijn beide ouders waren universitair en ook hij zou toegelaten worden tot de Colgate University maar hij verkoos in dienst te gaan in het U.S. Army Air Corps te New York op 27 juni 1942. Daar zou hij de training tot staartkoepel-boordschutter afmaken en de crew van Joseph Van Dyke vervoegen in december 1943, eerst in het Davis-Monthan Field in Tucson te Arizona en daarna beëindigden ze de training op de Alamogordo Army Air Base te New Mexico. In maart 1944 vervoegen ze de 487th Bomb Group naar Engeland. William was met zijn 21 bij de jongste van de Van Dyke-crew. Ook hij wordt tot het einde van de oorlog te Evere begraven en wordt daarna herbegraven op het Ardennes American Cemetery te

Neuville-en-Condroz in Plot B, rij 40, graf 10.

Bradford Asa Rupe, Sgt, neuskoepel-boordschutter, geboren op 30 december 1911 te Missouri, gehuwd met Jayne I. (Taylor) Rupe, ze hadden een dochter Theresa Jayne Rupe. Hij is automechanicien en vrachtwagenbestuurder als hij op 15 april 1943 in dienst gaat bij het U.S. Army te Fort Leavenworth, Kansas. Na training als boordschutter en bewapener wordt hij te Camp Kearns nabij Salt Lake City te Utah ingelijfd in de Van Dyke-bemanning als neuskoepel-boordschutter. Samen werken ze de training af in de Alamogordo Army Air Base te New Mexico alvorens midden april 1944 naar Engeland over te vliegen. Ook hij komt om in de crash op 23 juni 1944. Hij is 32 en de oudste van de bemanning van de 41-28822. Hij wordt begraven op de begraafplaats te Evere, in maart 1945 wordt hij herbegraven op het Ardennes American Cemetery te Neuville-en-Condroz. In juni 1949 worden zijn stoffelijke resten overgebracht naar het Green Hill Cemetery te Rock Port in Missouri waar hij herbegraven wordt naast zijn ouders.

John Edward Snead II, Technical Sgt, boordingenieur, geboren te Guntersville, Marshall County, Alabama op 2 januari 1920, gehuwd met Mary Ethel (Morgan) Snead. Hij ging in dienst op 12 november 1941 in het U.S. Army Air Corps te Fort McPherson, Georgia, na een korte tewerkstelling als machine-operator in de mijnindustrie. John wordt na zijn training eerst ingelijfd in het Antisubmarine Squadron waar met B-24's waarnemingsvluchten uitgevoerd worden vanop verschillende militaire basissen tot in Suriname en Brazilië. Tenslotte wordt zijn Squadron gestationeerd op de Alamogordo Army Air Base, te New Mexico waar hij bij de Van Dyke-bemanning ingelijfd wordt.

De rest van het verhaal loopt parallel met de andere bemanningsleden; hij wordt na zijn dood op 23 juni 1944 tijdelijk begraven op de begraafplaats te Evere en na de oorlog herbegraven op het Ardennes American Cemetery te Neuville-en-Condruz. Vijf maanden na zijn plotse overlijden wordt zijn zoon John Edward Snead III geboren. Zijn weduwe hertrouwt in 1946.

Deel 3 : De missie en het incident.

Een foto van een K20-camera die aan boord van een van de vliegtuigen gemonteerd werd. Op Coulommiers werd die dag 261 ton bommen gedropt.

Volgens het American Airforce Museum (<https://www.americanairmuseum.com>) ging het om Mission 436 op 23 juni 1944. De missie bestond uit twee bombardementen op (Duitse) strategische militaire doelwitten in bezet Noord-Frankrijk te Coulommiers en Juvincourt. Deze bombardementen dienden als ondersteuning na de D-Day (operatie Overlord) op dinsdag 6 juni 1944, de landing te Normandië, voor de oprukkende geallieerde troepen landinwaarts.

Aan de missie nemen twee bommenwerper-divisies deel : de 2nd Bomb Division en de 3th Bomb Division, die elke bestonden uit vele Bomb Groups en die op hun beurt uit menige Bomb Squadrons. De Van Dyke-crew behoorde tot de 487th Bomb Group, die deel uitmaakte van de 3th Bomb Division. De bemanning kreeg pas op het laatste moment de briefing van de missie en de te bombarderen zone. Deze missie zullen de bemanningen misschien afgedaan hebben als een 'milk run', een melkboer-toernee of een gemakkelijke missie, niettegenstaande de vlucht van meer dan twee uur boven vijandelijk Noord-Frankrijk. Ze werden begeleid door gevechtsvliegtuigen : 155 P-47s en 83 P-51 jagers escorteerden de bommenwerpers. Zij moesten hun bommenlading (+/- 3 ton per bommenwerper) droppen op Duitse militaire vliegvelden te Juvincourt. In totaal werden op Juvincourt 61 ton bommen gedropt.

De 'bomb-bay' of bommencompartiment van de B-24.

Uit de agenda's van enkele captains :

(#28) June 23. Coulommiers and Juvincourt Airfields, France

Major George M. Richmond (flying the B-17G #44-8808) was the Air Leader of thirty-seven B-24s, which took off at 1615 to bomb the Coulommiers Airfield. One B-24 aborted because its pilot had severe stomach cramps. The formation crossed the French coast in good order at 1855, and a small break in the clouds enabled the leader to verify that he was one minute late. The navigator used dead reckoning from the coast to the target. The target was obscured by clouds, and the lead and low Squadrons did not drop their bombs. The high Squadron was flying a little to the right and found a small break in the clouds. It dropped its 624 100-pound bombs on the primary target at 1945. The Group then proceeded to the secondary target, the airfield at Juvincourt, where the other two Squadrons dropped 1248 100-pound bombs with good effect. About eight planes, probably JU 88s were seen on the field, and one was burning. The Group rallied and passed through the Mons-Charleroi flak corridor, where meager but very accurate flak appeared. The Germans probably moved a mobile flak battery to this area, and fired on the 487th Bomb Group at 19,000 feet. The B-24 piloted by Lt Van Dyke took direct hits and disintegrated. The crew did not have a chance to bail out. Those who witnessed the sudden demise of Van Dyke's crew realized that even an evening run on a relatively low risk French target could mean a swift and cruel death. The planes landed at Lavenham at 2200. Fourteen of them had received minor damage from flak.

‘Major George M. Richmond (piloot van B-17G 44-8808) was de Air Leader van 37 B-24's, die opstegen om 16u15 om de Coulommiers vlieghaven te bombarderen. Eén B-24 staakt de missie omdat de piloot buikkrampen had. De formatie overvloed de Franse kust in goede staat om 18u55 en een kleine opening in de wolken stelde de leider van de groep in staat vast te stellen dat ze één minuut te laat waren. De navigator gebruikte blinde geleiding vanaf de kust tot de bestemming. Deze was onzichtbaar door wolken en de leider en de lagere squadrons lieten hun bommen niet vallen. Het hogere squadron vloog een beetje naar rechts en vond een kleine wolkbreek. Ze lieten hun 624 100-pond-bommen vallen op het eerste doelwit om 19u45. De groep vloog dan naar het tweede doelwit, de vlieghaven van Juvincourt, waar de

twee squadrons hun 1248 100-pond-bommen dropten met goed resultaat. Ongeveer acht vliegtuigen, waarschijnlijk JU 88'n werden gezien op het veld, eentje brandde. De groep vloog snel weg en ging door de Mons-Charleroi flak-corridor, waar slechts weinig maar precies afweergeschut ervaren werd. De Duitsers manuevreerden waarschijnlijk een mobiele flak-batterij naar dit gebied, en namen de 487th Bomb Group op 19 000 voet (5,8 km) onder vuur. De B-24 bestuurd door Lt. Van Dyke kreeg directe inslagen en ontplofte. De bemanning had geen enkele kans om uit het toestel te springen. Degenen die het plotse heengaan van de Van Dyke-bemanning gadesloegen, beseften dat zelfs een avondvlucht over een relatief weinig risicohoudend Franse bestemming een plotse en tragische dood tot gevolg kon hebben. De andere vliegtuigen landden op Lavenham om 22u. Veertien van hen vertoonden geringe flak-schade.' (Flak stond voor 'Flugzeug Abwehr Kanonen').

Volgens mijn vader stonden die opgesteld op treinwagons op het rangeerstation van het Weststation te Anderlecht. Het afweergeschut bestond uit 88mm-granaten die ter hoogte van de vliegtuigen tot ontploffing kwamen en hun dodelijke granaatscherven door de lichte aluminium body van de toestellen joegen. Bij 41-28822 weten we dat

er twee inslagen in de nog geopende bommenruimte plaatsvonden, die meteen fataal waren. Dat gebeurde op grote hoogte, 19 000 feet of 5,8 km hoogte. De bemanning droeg zuurstofmaskers en zware beschermende kledij in schapenvacht, wat een snelle evacuatie van het toestel erg belemmerde. De doorgang langs het bruggetje in het bommenluik bedroeg amper 20 centimeter ! Het was bovendien gekend dat de B-24 een benzinelekkende doodskist werd genoemd, door de vele granaatscherfinslagen in de vleugels en de romp en de slechte evacuatie voor de meeste bemanningsleden. Het toestel van Van Dyke was het enige vliegtuig van de 36 B-24's dat crashte...

Uit de agenda van S/Sgt Bruce MacFarland (ball-turret gunner, 'Picadilly Lilley', #43-38044 - B-17 of the 837th Squadron) :

'MacFarland had witnessed the tragic loss of Van Dyke and his crew: (#18) Briefing at 0200 for a target at Jauvin Court near Paris. Today we ran into some good flak in the target area – an airfield which was successfully bombed. On the way back we got off course and wandered over Bruxelles and smack into heavy flak. A plane in the high Squadron, Lt Van Dyke, received two direct bursts in his open bomb-bay. He immediately burst on fire then exploded. The tail section went up, the left wing went straight out and up, then spiraled down. The rest went off in another direction, all three parts on fire. We got a couple of flak holes, one through the nose turret again.'

'Sgt Bruce MacFarland was ooggetuige van het tragische verlies van Van Dyke en zijn bemanning: 'Briefing om 14u voor een doel te Juvincourt nabij Parijs. Vandaag geraakten we in stevige flak in de doelzone, een vlieghaven die met succes gebombardeerd werd. Op de terugweg geraakten we van koers en zwerfden over Brussel waar we in hevige flak terecht geraakten. Een toestel van het bovenste Squadron, Lt. Van Dyke, kreeg twee directe impacten in het geopende bommenluik. Het toestel vloog onmiddellijk in brand en ontplofte dan. Het staartgedeelte ging omhoog, de linker vleugel werd weggerukt en vloog omhoog en ging in spiraalvlucht naar beneden. De rest vloog weg in een andere richting, alle drie stukken in vuur en vlam. Wij hadden een paar flak-gaten, één door de neuskoepel.'

We weten uit Duitse verslagen en Amerikaans ooggetuigeverslagen dat er twee van de negen bemanningsleden uit het wrak geslingerd zijn, hetzij door de explosie van het toestel, hetzij met een parachute. Uit het Duitse rapport blijken zeven crew-members geïdentificeerd en 'Zwei unbekante Töte' of twee onbekende doden, kan alleen maar op Merle J.Thies, de co-piloot, en William H.Spindler, de staart-boordschutter, betrekking hebben. Deze laatste kon zich mogelijk uit het toestel bevrijden langs de steeds geopende schuttersluiken achter het bomluik, het andere onbekende slachtoffer was hevig verbrand, wat impliceert dat hij uit het ontploffende toestel gecatapulteerd werd. De zus van William H.

Meldung über den Abschluß eines
US-amerikanischen Flugzeuges

Abschluß-Nr. KU 2356

Abschlußtag und Zeit: 23.6.44 - 20.41

Abschlußort: Brüssel

Flugzeugtyp: Liberator

Meldende Dienststelle: Lg. Belgien

Besatzung:

Name und Vornamen: Geburts- und -ort:	Dienst- grad	Erk.- Marke:	gef.: verw.: tot:	verbleib: welches Lazet Art d. Verwundung Grablage
VAN DYKE ^{34/16} Joseph S.	Offiz.	0-808640	tot	beig. Engl. Ehrenfr. Brüssel Gr. 12
EMBORA ^{34/18} Rudolph J.	Offiz.	0-694997	tot	dito, Gr. 14
CROSSLEY ^{34/14} Charles H.	Sgt.	636402202	tot	dito, Gr. 10
KRAUS ^{34/15} Leslie B.	Sgt.	35683235	tot	dito, Gr. 11
HOPE ^{34/17} Bradford A.	Sgt.	39522348	tot	dito, Gr. 13
SHRAD ^{34/13} John	T/Sgt.	34163143	tot	dito, Gr. 9
GLENN ^{34/21} James R.	Sgt.	34031257	tot	dito, Gr. 17
2 UNBEKANNTE TOTE ^{34/19-20}				dito, Gr. 15, 16

Bemerkungen:

DULAG-LUTT, den 3.8.44 Yo.

© 1907/84 Die Stahlberger Gießerei- und Maschinenbau-Gesellschaft, V. G.

Spindler, Martha Brown Spindler (in leven bij dit schrijven) bevestigt dat haar broer stierf aan een hoofdwonde volgens het Amerikaanse dossier aan haar vader. Dat stemt overeen met het originele Duitse rapport waarin wordt vermeld : 'Im Lazarett Brüssel St.Gilles verstorben, Kopfverletzung' : in het militair ziekenhuis Brussel Sint-Gillis overleden ten gevolge hoofdletsel. Dit 'Lazarett' was het 'Hôpital Civil de Saint-Gilles', gelegen aan de avenue Molière te Vorst, Forest. Het werd door de Duitsers officieel aangeduid als het 'Luftwaffen Lazarett (o) 10/XI Brüssel St.Gilles', ontruimd in augustus 1944 omwille van de nakende bevrijding van Brussel op 3 september 1944. Verder meldt het rapport : 'werd door een kapitein van het Lw. (Luftwaffe ?) overgebracht met een Belgisch motorvoertuig (auto of vrachtwagen ?) naar het militair hospitaal'. En daaronder : 'graflegging volgt' op het British Cemetery te Evere. Getekend : Majoor Martens. De identiteit van de gehospitaliseerde vliegenier blijft onbekend tot zijn herbegraving op het

Ardennes American Cemetery te Neupré. Het blijkt om William Howard Spindler te gaan, door zijn familie Bill genaamd. We kunnen er dus bijna zeker van uitgaan dat William Spindler de overlevende van de ontploffing was die met zijn parachute in de Moortebeekstraat terecht kwam. Daar werd hij vanop afstand opgemerkt door mijn vader en zijn vrienden.

Deel 4 : De crash-site vandaag.

De plaats van de crash is heden ten dage nagenoeg onveranderd en is gekend als het Scheutbos te Sint-Jans-Molenbeek. Het is nog steeds een golvende uitgestrekte weide gelegen op de grens van Sint-Jans-Molenbeek met Dilbeek waar koeien grazen en Brusselaars hun hond uitlaten.

De ambitie is een informatiepaneel te ontwerpen en op te richten centraal in het Scheutbos, op de kruising van de De Raedtweg en de Nestelingweg, dat het verhaal van de Van Dyke-bemanning vertelt en illustreert. Na 76 jaar van verwarring en miskennis kunnen de negen jongens die in fracties van seconden uit het leven gerukt werden eindelijk hun verhaal doen en blijven doen.

Al mijn dank gaat uit naar Ivo de Jong, co-auteur van twee naslagwerken over de 487th BG, Paul Webber president van de 487th Bomb Group Association, Martha Brown Spindler en Benny Ceulaers van de Planehunters, die me accurate

informatie bezorgden zonder dewelke ik het verhaal van de 41-28822 niet had kunnen reconstrueren.

De crash-site vandaag, kijkend naar het oosten, Brussel en Anderlecht in de achtergrond. Dit was de (afgeweken) aanvliegeroute van 41-28822...